

Clara van Montefalco

1268-1308

feestdag 17 augustus

abdis, mystica

draagt het kruis van Christus
in haar hart

Deze Augustijnse heilige is niet zo bekend als haar franciscaanse naamgenote Clara uit Assisi, terwijl haar gave hoogst bijzonder is. Clara wordt de heilige van het kruis genoemd. Ze wordt afgebeeld met een kruis in haar rechterhand en een geopend hart in haar linkerhand. Haar lichaam en haar hart zijn opgebaard in de Santa Chiara in Montefalco.

Clara's leven is in alle opzichten voorbeeldig. Ze doet haar naam eer aan: *clara*, *helder*, *stralend*. Als kleuter kan ze wel 3 tot 4 uur lang bidden. Ze zoekt God de hele dag, als een bloem die de zon zoekt, daarnaar gaat staan en in de zonnewarmte haar kelk opent. Op zesjarige leeftijd wordt ze toegelaten tot de kluis van haar oudere zus Johanna aan de rand van het stadje Montefalco. In deze kluisen leefden vrome mannen of vrouwen in afzondering en gebed waarbij de wereldse invloed zoveel mogelijk buiten de deur werd gehouden.

Er hebben zoveel jonge vrouwen belangstelling voor de kluis dat Johanna besluit een klooster te bouwen. Als nonnen nemen ze de Regel van Augustinus aan. Wanneer Johanna overlijdt, wordt Clara de abdis, zeer tegen haar zin. Haar hele leven staat in het teken van het overwegen van het lijden van Christus, ook de jaren waarin ze zich door God verlaten voelt. Ze zoekt het liefst de eenzaamheid op; als abdis is dat amper mogelijk. Toch blijkt ze een fantastische, inspirerende abdis te zijn en wordt vanwege haar inzicht veel geraadpleegd door de inwoners van Montefalco. Haar reputatie groeit over de muren van het klooster heen.

De laatste jaren van haar leven is ze verzwakt, een hartkwaal volgens de doktoren. Zij dringt aan op een lijkschouwing na haar dood. Bij de autopsie worden haar hart en galblaas verwijderd. In haar gal zitten drie stenen die merkwaardigerwijs alle drie samen niet meer wegen dan elk afzonderlijk, wat verwijst naar de Drie-eenheid. In haar hart bevindt zich een vergroeiing van vlees en zenuwweefsel, zo hard als steen. Men haalt het eruit en het weefsel is goed herkenbaar als het kruis met corpus.